

Vaig teclejar “*en principi*”, també, perquè és tan fàcil com còmode caure en la tova candidesa de pensar que la superació d’un conflicte només depèn d’un conjunt de voluntats oposades o tangents que presumptament s’entreguen, en cor i ànima, a resoldre’l. L’estrenada ministra de Sanitat n’és un cas **extrem**... D’acomodament. Mirem de reüll el món, patim massa de cervicals, i sabem que les coses no van així, per més cristianisme que hagem mamat. La consigna és *desconfia i encertaràs*. De l’arrap a la guerra, no hi ha gairebé cap conflicte que no siga un conflicte d’interessos i, ben a sovint, un dels més forts, si no el més potent, és precisament mantenir el conflicte. La candidesa, real o aparent, rau en menystenir el poder d’aquest cercle viciós i dels seus més àvids defensors, sobretot quan el conflicte funciona com una mena de banc central que garanteix el més alt interès. Exemples concrets, recents i a flor de pell: l’actual crisi econòmica, el desprietat retorn del thatcherisme, el darrer maquillatge del Govern espanyol (**amb rímel barat**), els recels dels Estats davant del canvi climàtic, el **negoci** de la Grip A, etcètera. Aquest vici, però, és homologable a qualsevol altra mena de confrontacions interpersonals; només cal doblar la paraulota “interès” a l’idioma interior de cada mortal, d’acord amb els colors, tamany, intensitats, utilitats, etc., i apareixeran d’una tongada, com una immensa crosta, tots els nostres granets adolescents solcant el vell rostre de la puta verge: anhels, afany, delers, desigs, aspiracions, expectatives, apetències, ganes, ànsies, ambicions, cobejances, usures, avarícies... Saurí de desgràcies, oracle de vora séquia i mestre en pessimisme, un amic m’amolla per correu una de les seues: *Fa temps que hi ha guerra; quanta gent pot dir que viu en pau?*

PREC

Calla, cor.

Deixa,
només un instant,
de repetir, incansable,
jo vull, jo vull, jo desitge.

Sigues, cor,
només
un instant, etern,
llum.

Marc Granell

Button

Button

«*Underground*», de Tom Waits